

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Aurea Rosa id est preclarissiam[!] expositio sup[er]
euangelia totius anni: de Tempore [et] de Sanctis. tam
s[ecundu]m ordine[m] Predicato[rum] q[uam]
s[ecundu]m Curia[m]**

Mazzolini, Silvestro

[Augsburg], 31. Okt. 1510

VD16 M 1750

Casus. vi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70429)

De questiōibus impertinētibus

Casus. v.

Veritur quinto vtrum

reciduas teneat cōfiteri peccata q̄ alis est p̄fessus: Ad qd̄ respondet spondeo q̄ fm̄ s. Tho. in. iij. di. xxij. q. j. ar. iij. de hoc sunt tres opiniones. Prima est q̄ talis teneat oia etiā in particulari recōfiteri: si cōfiteat alteri: vel eide sed imemori. Secunda p̄o q̄ nec in particulari nec in generali teneat. Tertia p̄o ē: q̄ teneat solum ad reconfitendū in generali: et etiam in speciali q̄ntū sibi videt expedire idirecte tanq̄ ad illud sine quo non potest debitū remediū adhiberi suis pctis. Ut p̄bi ḡra Si aliq̄s frequenter lapsum carnis ex aliq̄ occasione passus sit: illa p̄ satisfactionem amputet. Hanc tertiā (alijs reprobatis) sequit̄ sc̄tus Tho. et Pisanus. confes. ij. et Ray. et sum. confes. li. iij. ti. xxij. Et est rōnabilis. quia ita faciēda est cōfessio vt q̄s satisfaciāt intentōi ecclesie que intēdit vt remediū adhibeat pctō. Videt igitur ad hoc teneri q̄ frequenter p̄tra id qd̄ sacerdoti dixit vel pmisit lapsus est in idēz ex p̄suetudine. q̄ tūc graui⁹ peccat. extra de cōsue. c. vi. Tanto grauiora sunt pctā q̄n ro diutius infelicē aiām detinet et c. et grauiorū tunc remedio opus est vt pctm̄ d̄ celtero caueat. Vñ q̄n cōfiteat: teneat dicere frequenter se lapsum in tale peccatū. Itēz q̄ ex naturali inclinatioē: q̄ tūc oportet penitentiam esse p̄portionatā ad moderandū illā inclinationē. sicut ei q̄ est nature calide et lubrice magis expedit aq̄ potus q̄ psalmodia. Itē q̄ ex comoditate peccādi puta qz domicellā tenet in domo: et cōsequēter habet ad vota. Si tñ tu comoditatē subtraxisti: videtur q̄ tu non teneat̄. Sed p̄tra. quia hoc in nulla lege ē scriptum. Sol. Hoc p̄tialiter p̄tinet in p̄cepto eccleie de p̄fessione. q̄ intēdit vt raliter confitearis q̄ possis curari. Secundo. qz de p̄nia dist. j. in c. mensuram. dicit: Non est necesse vt que semel confessi sum⁹: de hūo confiteamur. Sol. Verum est directe. sed secus indirecte. qz p̄prie nō est cōfiteri pctā p̄terita sed p̄sentia. Ellice conclusiones.

Prima. Non est necesse reconfiteri pec

cata semel rite cōfessa: nisi quādo sine eis non p̄it sufficienter cōfiteri p̄ntia.

Secunda. Hoc autē est: q̄n frequenter laber⁹ ex p̄suetudine vel robore aut inclinatione corporea: aut comoditate vel generaliter quacuq̄ occasione.

Tertia Si tu es certus ex aliqua nouitate q̄ non reciduas: non tener⁹ vt videtur. quia iam remediū est appositum. Est peccatum sit grauius in habitudine ad peccata: tamē ista grauitas nō est essentialis ei.

Casus. vi.

Veritur sexto: vtrum exi

stēs in mortali possit explere satisfactionē. Inunctā p̄ his de q̄bus fuerat an̄ cōtritus. Ad hoc respondet Gul. et Petr⁹ de pal. iij. dist. xv. et Rich. ac Sco. ibidem. et Pisanus in tit. satisfactio. et multi multa loquunt. verūtū forte nō vere dissonant. Pro fundamento igitur accipio dictum Petri de pal. in. iij. q̄uis non ad hoc p̄positū: q̄ duplex est satisfactio. sacramentalis: que fit ex intunctione sacerdotis dispensantis sacramenta. Et virtuosa: que fit ex p̄tute p̄nie pugnantis contra peccatū. Deinde dico cū Sco to: q̄ penitens q̄ sine causa non implet penitentia intunctionem et acceptatā: comittit inobedientiam mortalem. Vtrū p̄o eam possit in mortali explere: sc̄tus Tho. in iij. vbi s. dicit q̄ quidam dixerunt q̄ sic. sed est inquit impossibile. q̄a oportet opera satisfactoria esse deo accepta: cum nō fit at ei satisfactio fm̄ equalitatem: sed fm̄ acceptationem: que acceptatio non est respectu eorū que non placent: cuiusmodi sunt opera peccatoris. Subiūgit autē q̄ satisfactio que fit per opera relinquētia post se effectum non est iteranda necessārio. quia si talis peniteat: illa satisfactio erit accepta deo in suo effectu. sed tamen eam que transit oportet iterari: non autē confessio nem. quia hoc doctores non dicunt Hec ille. Videt autē velle Aider mentē sancti Tho. esse: q̄ si effectus se iunij iam trāsit ser quando redit contritio: non valeret satisfactio. Petrus autē vbi s. q. j. ar. ij. sic

dicit. Tertia conclusio est: qd qñ hō de oibz est cōtritus et cōfessus et absolutus: accepta penitētia si illam pagat in mortali nouiter cōmissio: liberat se ab iniunctioe sacerdotis: ne incurrit inobediētia: sicut si eaz non fecisset. qz nō est fortius vinculu cōfessoris qd dei vel ecclie. Sed hō in mortali existens implēdo pceptū dei de honore parentū: vel ecclie d ieiunio ecclie qd gra gemali: se ab illa obligatioe liberat. Et h sllr. Qñ autē satisfactio relinqt effectus: redeunte charitate: valet rōne charitatis et ex iniunctioe sacerdotis. Hec ille. Unde autē mihi q opinio scilicet Tho. sit eadez cum ista. qd scilicet Tho. loquit de satisfactioe p̄uosa: vt patz ex rōne sua. Dicitur dū igit videt q talis reciduas si expleuit iniunctā satisfactioe in mortali: nō tenet replicare illā in specie maxime cū nullus sciat q se esse sine mortali: sed sufficit si satisfactioe deo p bona opa. Qd si non facit: non peccat mortali. sed in purgatorio exoluet equalentē iniuncte sibi: nisi fuisset iniuncta excessiua. quia eo casu exoluet tñ debitā pctis: fm Cap. iij. dist. xix. Cū igit dicit sanctus Tho. q si transit reiteranda est: non intelligit eadem in specie. sed equalenter. Et cum dicit q si relinqt effectum erit accepta in eo: intelligit qntū se extēdit ille effectus. Ita p̄bi gfa: q si effectus totus ieiunij relictus est vt. x. et qñ supuenit charitas iam nō est nisi vt. v. illa satisfactio nō est accepta nisi vt. v. et alia qnqz oporteret aliūde supplere. et hoc intēdebat Hier: vt videtur. Sed contra. Peccata tua elemosynis redime: Daniel. iij. et tamē constat q ille reperat in pctō. Sol. Elemosyna relinquit effectum fm scilicet Tho. Et ita intēdebat Daniel q peniteret regem. Et vt igit conclusiones.

Prima. Penitēs est debitor pene satisfactorioe pcti cōmissi: et rōne iniunctioe nis a sacerdote: sic q etiā si sacerdos iniungat maiore debito: tenet tñ ad eam.

Secunda. Si sacerdos iniungat satisfactioe minore debito pcti: penitens tenet supplere residuū. si autē maiore: tenet eam explere. si tñ an expletionē mortali: nō soluet nisi debitā pctō in purgatorio.

Tercia. Qui iniunctā satisfactioe nō

relinquentē effectū explet in mortali totam: tenet repetere nō eandē in specie sed equalentē. Si autē effectum relinqt: tenet equalentē tantū repetere qntū de illo effectu sine charitate transiuit.

Quarta. Qualitercūqz expleat penitentiā est ppter hoc necessario iteranda cōfessio.

Casus. vii.

Veritur septimo Veritur

q dicitur christianus tenet ieiunare totā qdragesimā: Ad hoc respōdet oēs doctores q dicit tenet. Qd patet Primo: quia dicitur. In his rebz in qbz nihil certū scriptura statuit: mos populi/mos dei. Hec refert vtz volūtas p̄cipis p̄bis aut factz declaret. ff. de legibz. l. de qbz. Unde obligat rōnabilis et p̄scripta consuetudo. d. ij. c. illud. et c. illa. Secundo: qz videt exp̄sse p̄cipi de cōse. di. iij. non liceat. et c. nō oportet. et c. placuit. et di. v. qdragesimā. Sed intelligit: si qis potest. Pro q nota duas regulas. Prima est scilicet Tho. iij. dist. xv. et talis. Quilibet p̄t et debet conseruare vitam et robur necessarium ad ea q sibi incūbunt. faciēda necessario pro vita vel officio vel societate conuicentū: vel respectu eorū que facere p̄t meliora ieiunio. Et intelligit: incūbere necessario: quando alis esset notabile dānuz vel notabile incōmodū. Et similr intelligit go de officio et societate quā relinqre non potest sine incōmodo: vt cum qis incidet in latrones forte si solus esset: vel si qis relinqret officiu vix posset viuere: vt cursor vel laborator et h̄i. Qui cum p̄dicit p̄t ieiunare dicit posse. Secunda est Guil. et Pisanus talis. Si cum p̄dicit certus es q nō possis: nō requirit dispensatio. Si es dubius: cōsule quelibet peritum et bonū: puta medicū conscientiaz vel confessorē bonū et prudentē. Qui si non remanet dubius: sta iudicio eius sine alia dispensatioe. Si autē remanet dubius: oportet adire platum qui non solum declaret: sed declaret autoritative dispensando. Unde pete ept̄ scopum si potes fm Guil. et Hostien. et Petrum de palude. Sin autem: pete pat̄ tobianum. Ab ista regula credo nullum